

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 663/2021
31.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Субић, Гордане Комненић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Поповић, адвокат из ..., против туженог ДОО за трговину, превоз и услуге „Агрорит“ из Меленаца, чији је пуномоћник Душан Злокас, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1707/20 од 30.11.2020. године, у седници одржаној 31.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1707/20 од 30.11.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1707/20 од 30.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 491/16 од 12.02.2020. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца је делимично усвојен као основан. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име нето зараде исплати износ од 9.782,67 евра у динарској противвредности по средњем курсу динара код НБС у време исплате, са законском затезном каматом у висини каматне стопе Централне европске банке почев од 16.05.2017. године, до исплате и износ од 35.863,00 динара, са законском затезном каматом почев од 16.05.2017. године до исплате, као и да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 204.366,10 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева којим је тужилац тражио да му тужени исплати преко досуђеног износа од 9.782,67 евра у динарској противвредности, а до тражених 39.983 евра у динарској противвредности по средњем курсу динара код НБС у време исплате, са законском затезном каматом на тај износ у висини каматне стопе Централне европске банке почев од 16.05.2017. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1707/20 од 30.11.2020. године, одбијене су жалбе тужиоца и туженог и потврдејна првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права, позивајући се на примену одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 05.08.2016. године, а означена вредност предмета спора у уводу првостепене пресуде је 4.768.110,93 динара.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**